

niku, což pojmově předpokládá, že pachatel počal již s jeho vykonáváním, čin však že nebyl ještě dokonán; v druhém případě má zákon výslovně na mysli zločinný podnik teprve chystaný, pokud jde o činy trestné, uvedené v §§ 1, 2, 6 až 9 zákona na ochranu republiky; byly-li již spáchány, platí povinnost je oznámiti pouze při zločinech podle § 6 čis. 2 a 3 zákona na ochranu republiky. (Srov. Milota k § 12.) V projednávané trestní věci bylo obžalovanému dáváno za vinu, že tajil půtahu o zločinu Josefa K-e, ač věděl, že Josef K. slouží v SA. v Německu, což zvěděl z dopisu, jež od SA. dostal, a později i z písemné informace Antonína F-e, že se tedy podle vlastního tvrzení obžaloby o službě K-ově v SA. dověděl teprve, když K. už ve službě té byl, nikoli tedy, že věděl o Josefu K-ovi, že zamýšlí do služeb SA. vstoupiti a že se teprve chystá, by z Čsl. republiky odešel do Německa a tam v SA. sloužil. Že tuto službu K-ovu v SA. je alespoň in objecto podřaditi pod skutkovou podstatu zločinu podle § 2 zákona na ochranu republiky, bylo již uvedeno, a není třeba doličovat, že v těchto mezích nešlo o případ § 6 čis. 2 a 3 zákona na ochranu republiky. V době, kdy se podle toho obžalovaný Antonín R. dověděl o zločinu K-ově, byl jím zločin ten již dokonán. Neoznámení dokonaneho zločinu, třebaš šlo o případ § 2 zákona na ochranu republiky, není však ohroženo trestní sankcí § 12 alin. 2 téhož zákona. Obžalovaný proto nebyl povinen ani podle § 12 zák. na ochranu republiky trestný skutek Josefa K-e oznamovati neodkladně věrohodným způsobem úřadu a tím méně mohl jej překaziti, dozvědév se o něm v době, kdy Josef K. sloužil již za hranicemi. Nalézací soud proto nepochybil, když skutečnost, že obžalovaný neoznámil úřadu zločin K-ův, nepodřadil ani pod § 12 zákona na ochranu republiky. Bylo proto zmateční stížnost, napadající výrok osvobozující obžalovaného pro neoznámení zločinu K-ova úřadům, zamítnouti.

Čís. 4918.

Lhůta ku provedení zmateční stížnosti proti rozsudku vynesnému v nepřítomnosti obžalovaného počíná dnem doručení opisu rozsudku zvolenému obhájci, který ihned při hlavním přelíčení zmateční stížnost opověděl a za opis rozsudku žádal, třebaže rozsudek nebyl a ani nemohl býti doručen obžalovanému, který je neznámého pobytu; tomu není na závadu ustanovení § 427 tr. ř. ani okolnost, že rozsudek byl též aspoň částečně uveřejněn dodatečně podle předpisu § 427 odst. 1 tr. ř.

Byly-li spisy s prvopisem rozsudku doručeny státnímu zastupitelství k dalším návrhům, ježto se obžalovaný patrně vyhýbá doručení rozsudku, počíná lhůta ku provedení odvolání pro státní zastupitelství dnem onoho doručení, třebaže nalézací soud doručil spisy s opisem rozsudku státnímu zastupitelství znovu s poukazem na jeho opověď odvolání.

(Rozh. ze dne 9. února 1934, Zm II 415/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného a nepřihlédl k odvolání státního

zastupitelství z výroku o trestu do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 9. června 1933, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločiny veřejného násilí podle §§ 81, 82 tr. zák., podle § 87 tr. zák. a přestupky podle § 488 tr. zák. a čl. V. zákona čís. 8/63 ř. zák., podle § 312 tr. zák. a podle § 3 zákona shrom.

D ů v o d y:

Do rozsudku vyneseneho v nepřítomnosti obžalovaného dne 9. června 1933 ohlásil jeho zvolený obhájce hned po vynesení rozsudku zmáteční stížnost a žádal za opis rozsudku, který mu byl dne 28. června 1933 a pak ještě jednou dne 26. července 1933 doručen. Obžalovanému samému, jenž je neznámého pobytu, nemohl opis rozsudku býti doručen. Dne 2. srpna 1933 došlo krajskému soudu v Mor. Ostravě provedení zmáteční stížnosti obžalovaného a jeho odvolání z výroku o ztrátě práva volebního.

Zmateční stížnost a odvolání jest opověděti do tří dnů od vyhlášení rozsudku a, nebyl-li obžalovaný, jako v souzeném případě, při vyhlášení rozsudku přítomen, do tří dnů, co byl o něm vyrozuměn (§§ 284, 294 tr. ř.). Ku provedení těchto opravných prostředků přísluší lhůta osmi dnů od jejich ohlášení; bylo-li však před nebo při ohlašování opravného prostředku zažádáno o opis rozsudku, od doručení rozsudku (§§ 285, 294 tr. ř.). Lhůty ty jsou nepřekročitelné (§ 6 tr. ř.).

V souzeném případě je pro otázku včasnosti opravných prostředků rozhodné, zda lhůta k jejich ohlášení, pokud se týče provedení počala běžeti již ode dne doručení opisu rozsudku obhájci, ačkoli obžalovanému osobně nebyl doručen.

Podle § 79 tr. ř. musí býti jen obsílka ke hlavnímu přelíčení doručena obžalovanému osobně, doručení ostatních spisů, od jejichž doručení počíná lhůta k použití opravných prostředků, musí se státi buď straně nebo jejímu zástupci. Ježto v souzeném případě byl obhájce ustanoven obžalovaným samotným — ke zmocnění poukazuje přes nedostatek plné moci obzvláště i okolnost, že obhájce při hlavním přelíčení dne 4. října 1932 obhajoval za přítomnosti obžalovaného samého — a nešlo o obhájce chudých, jenž se podle § 41 tr. ř. ustanovuje jen ku provedení určitých úkonů, je považovati za rozhodný den, kdy byl opis rozsudku po prvé doručen obhájci, čemuž není na závadu ustanovení § 427 tr. ř., aniž v souzeném případě okolnost, že rozsudek byl též aspoň částečně uveřejněn dodatečně podle předpisu § 427 odst. 1, § 424 tr. ř. (viz rozhodnutí čís. 2673 sb. n. s.).

Podle toho, co uvedeno, je nasnadě, že zmáteční stížnost byla sice včas ohlášena, avšak opožděně provedena, takže k tomuto provedení nelze přihlížeti. Poněvadž však při její opovědi nebyl jasně a určitě označen žádný ze zmátečních důvodů § 281 čís. 1—11 tr. ř., ani nebyla výslovně neb aspoň jasným odkazem uvedena skutečnost, jež má býti důvodem zmátečnosti, bylo ji podle § 4 čís. 1 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 hned při neveřejné poradě zamítnouti, když tak neučinil již soud prvé stolice podle § 1 čís. 2 téhož zákona.

Odvolání státního zastupitelství z výroku o výši trestu bylo sice včas dne 10. června 1933 ohlášeno, při čemž státní zastupitelství i žádalo o zaslání spisů s rozsudkem k provedení odvolání. Leč k jeho provedení došlo také teprve po uplynutí osmidenní lhůty, běžící od doručení rozsudku (§ 294 odst. 2 tr. ř.). Ze spisů vysvítá, že dne 3. července 1933 byly spisy (i s prvopisem rozsudku již dne 12. června 1933 vyhotoveného) doručeny státnímu zastupitelství k nahlédnutí a k návrhu vzhledem k tomu, že se obžalovaný patrně vyhýbá doručení rozsudku, načež státní zastupitelství navrhlo postup podle §§ 424, 427 tr. ř., dále že dne 25. července 1933 byl státnímu zastupitelství doručen opis rozsudku se žádostí, by ve smyslu § 424 tr. ř. obstaralo uveřejnění kontumачního rozsudku v úředním listě, což státní zastupitelství, vracejíc zároveň opis rozsudku, odepřelo přípisem ze dne 25. července 1933, konečně že dne 18. srpna 1933 byly spisy s opisem rozsudku doručeny státnímu zastupitelství ku provedení ohlášeného odvolání, načež provedení odvolání došlo nalézacímu soudu dne 23. srpna 1933.

Podle § 78 tr. ř. děje se doručení soudních opatření státnímu zastupitelství jejich sdělením v prvopise. Ostatně státní zastupitelství výslovně ani nežádalo o doručení opisu rozsudku. Z toho, co předesláno, plyne, že byl rozsudek dne 3. července 1933 v prvopise a dne 25. července 1933 v opise doručen státnímu zastupitelství. Nezáleží na tom, že se tak nestalo z podnětu opovědi odvolání, nýbrž z jiného podnětu, na který také poukazuje státní zastupitelství při vrácení spisů, pokud se týče opisu rozsudku. Účinek onoho doručení, že totiž osmidenní lhůta k provedení odvolání počala již dnem 4. července 1933 a končila dne 11. července 1933, nemohl býti odvrácen ani tím, že až dne 18. srpna 1933 nalézací soud doručil spisy s opisem rozsudku státnímu zastupitelství zvláště s poukazem na opověď opravného prostředku, poněvadž přece při doručení rozsudku není zapotřebí takového výslovného upozornění (viz rozhodnutí čís. 4174 sb. n. s.). Protože tudíž opožděné provedení odvolání musí zůstatí nepovšimnutým a při opovědi odvolání státní zastupitelství určitě nevedlo okolnosti, jež mají odvolání odůvodniti, nelze k odvolání vůbec přihlížeti (§ 294 odst. 2 tr. ř.).

Čís. 4919.

Zmatečnost rozsudku pro vadnost výroku o trestu nenastává, jakmile je výrok o trestu výsledkem porušení (nešetření) nebo nesprávného použití zákona, nýbrž jen tehdy, když byl výrokem o trestu zákon porušen nebo když ho nebylo vůbec anebo bylo ho nesprávně použito ve směrech v § 281 čís. 11 tr. ř. výlučně (výčetmo) uvedených.

Vykročení z mezí zmírňovacího práva po rozumu § 281 čís. 11 tr. ř.

(Rozh. ze dne 12. února 1934, Zm I 243/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 13. února 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 411 tr. zák.